

bankens Bestyrelse; men det forekommer mig, at denne Mellemfætning i § 4 har slet ikke sin Plads i Paragraphen; den kunde have sin Plads i Motiverne eller i den ærede Finantsministers Foredrag, men i Paragraphen vedbliver jeg at mene, at den ingen Plads har. Jeg seer heller ikke Andet, end at naar den ærede Finantsminister motiverede det Dnsfæltige i, at vi vedtog Paragraphen, saaledes som den foreligger i Regjeringens Udkast, fordi Spørgsmaalet om Bankens Ret da vilde blive holdt aabent, jeg seer ikke Andet, siger jeg, end at naar vi vedtage Forslaget under Nr. 38 og lader den Mellemfætning, som ikke er Andet end en Stump af et Motiv, falde bort, da er ligesaa fuldt Spørgsmaalet holdt aabent, og for altsaa i denne Lov, ikke at optage Noget, som ikke væsentligt eller naturligt hører til Paragraphen, men kun hører til Motiverne eller Begrundelsen, skal jeg tillade mig ikke alene selv at stemme for Forslaget under Nr. 38, men ogsaa paa det Bedste at anbefale det. Jeg vilde naturligviis ogsaa have stemt for Forslaget under Nr. 37, hvis ikke den ærede Finantsminister med saa stor Bestemthed havde erklæret sig derimod; men da han ikke har erklæret sig mod Nr. 38, og jeg heller ikke seer, hvorledes han skulde komme dertil, saa vedbliver jeg min Formening.

Finantsministeren: Jeg maa beklage igjen at maatte optage Thingets Tid, men det er nødvendigt for at imødegaae Noget, som den sidstnævnte Taler saavel som en tidligere Taler har anført. Min Erklæring angik, hvilket jeg skal tillade mig at forudskikke, ikke alene Forslaget under Nr. 37 men ogsaa Forslaget under Nr. 38. Regjeringen staaer nemlig med lige bundne Hænder over for begge disse Forslag, og jeg skal tillade mig noget nærmere at belyse det Forhold, Banken staaer i til Regjeringen saavel som til Lovgivningen i denne Sag. Det Banken paastaar at have, det er

en bestemt privat Ret og den samme Ret, som enhver privat Mand kan have ligeoverfor Regjeringen. Banken paastaar, at det er stridende mod dens Rettigheder, at der udstedes saadanne Creditbeviser, som nærværende Regjering har gjort i 1848, og den er endnu af den Anskuelse; men Regjeringen er ikke besøtet til eensidig at sætte sine Anskuelser igjennem, efterat Banken har erklæret, at den vedbliver at paastaae, at den har en privat Rettighed og at den i fornødent Fald vil gjøre denne Ret gjældende ved Domstolene. Hvad har Regjeringen da at gjøre? Den maa enten søge at bringe dette Spørgsmaal til Afgjørelse eller ogsaa maa den, hvis Omstændighederne ikke tale for i Diebliffet at see en saadan Afgjørelse iværksæt, søge at lempe sig efter en saadan Fordring, som staaer ligeoverfor Regjeringen, og det er en saadan Lempelse, som har fundet Sted. Til den Overenskomst, som har fundet Sted, hører ikke blot at Creditbeviserne alene modtages i Betaling for Krigsskat, men dertil hører ogsaa, at Lovudkastets § 4 gives den Affattelse, som staaer i det foreliggende Udkast; det er ikke blot et Stykke af et Motiv, som den sidste ærede Taler udtrykte sig, men det er netop de Ord, paa hvilke Overenskomsten er baseret. Naar man nu har sagt, at man kunde dog ikke indlade sig paa at stadfæste en Overenskomst uden at kjende den, maa jeg bemærke, at det har staaet saavel det ærede Udvalg som ethvert af Thingets Medlemmer frit for, at begjære den Correspondence fremlagt, som har fundet Sted mellem Regjeringen og Banken. Jeg troer imidlertid, at det er mindre nødvendigt, at Saadant skeer (Ja!), da der foreligger en udtrykkelig Erklæring fra Regjeringen baade denne Gang og ligeledes ved den Rigsdag, som blev afholdt i 1848—49, om at der ved denne Overenskomst ikke er bortgivet noget af Regjeringens Ret, men at Spørgsmaalet kun er holdt aabent.